

Ν. ΔΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
τονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις
Ι. Ι. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-**
ΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμλ.** — Ο ΚΛΕΠΤΗΣ,
ὑπὸ **Γ. Δ. Ξενοπούλου** — **ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ**, διήγημα **Αἰμ. Σουβέστρ.**

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆα :

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ῥηλότατε, ἐφειθύρισεν ὁ Βισκοννέ. (σελ. 62).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

19.

— Εἰκοσαετῆς λοιπὸν ὁ Λεώνης, ἐπα-
νέλαθεν ὁ Ἑρριέτης ἐτυχὲς κάτοχος ἱκανῆς
περιουσίας, καὶ κύριος τῶν πράξεών του.
Εὐκόλως ἐδύνατο νὰ πράττῃ τὸ καλόν,

ἀλλ' ἐθεώρησε τὴν πατρικὴν του κληρονο-
μίαν ὡς ἀνεπαρκῆ πρὸς τὴν φιλοδοξίαν του,
καὶ, ὅπως αὐξήσῃ αὐτὴν καθ' ἃς εἶχεν ἐπι-
θυμίας, οὐκ οἶδα διὰ ποίων ἀνοήτων ἢ ἐ-
νόχων ἐπιχειρήσεων τὴν κατέφαγεν ἐντὸς
δύο ἐτῶν. Ἡ οἰκία του, τὴν ὁποίαν κατε-
κόσμησε πλουσιώτατα, καθὼς τὴν εἶδε,
ὑπῆρξε τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν ἀσώτων
νέων καὶ ὅλων τῶν διεφθαρμένων γυναικῶν
τῆς Ἰταλίας· καὶ ξένους δὲ ἐδέχετο πολ-
λοῦς, φίλους τοῦ κομψοπρεποῦς βίου· εἰς
τρόπον ὥστε ὁ Λεώνης, λαβὼν ἤδη κατὰ

τὰς περιηγήσεις του γνωριμότητα μετὰ πολ-
λοῦς διακεκριμένους ἀνθρώπους, εἶχε παν-
τοῦ λαμπροτάτας σχέσεις καὶ ὠφελιμωτά-
τας προστασίας.

Ἀλλ' ἔμελλαν νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν πο-
λυμελῆ κοινωνίαν ἐκείνην καὶ ἀνθρωπαί-
ράδιοῦργοι καὶ αἰσχροὶ, καθὼς συμβαίνει
παντοῦ. Εἰς Παρισίους εἶδα περίξ τοῦ
Λεώνη πολλὰ πρόσωπα ἀμφιβόλου ἠθικῆς,
ἅτινα πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι τῶρα ἔχουν
συστήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μαρκησίου...
ἐταιρίαν εὐγενικῶν δολοκλόπων (filous de

bonne compagnie). Ἐπόμενος εἰς τὰς συμβουλὰς των, εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Ζαννίνου ἢ εἰς τὰς φυσικὰς διαθέσεις του, ὁ νέος Λεώνης ἐδέχθη νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ λαθροπαικτεῖν, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἐπέδωκεν ἐξαισιώως εἰς τοῦτο τὸ μάθημα, τὸ ὅποιον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν ὅπουδήποτε τῆς Εὐρώπης, χωρὶς νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν. Ἀφοῦ ἠφανίσθη κατὰ κράτος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Βενετίας καὶ ἐπανάλαβε τὰς περιηγήσεις του ὡς τυχοδιώκτης πλέον. Τώρα, ἐδῶ χάνω τὸ νῆμα τῆς ἱστορίας του. Ὁ Ζαννίνος ἀπὸ τὸν ὅποιον ἤκουσα μέρος τῶν ὅσα σὲ διηγέσθην, μὲ εἶπεν ὅτι ἔκτοτε δὲν τὸν εἶδεν οὐτ' αὐτός, μόνον δὲ ἔμαθεν ἐξ ἐνὸς ἀνταποκριτοῦ, ὅστις σπανίως τὸν ἔγραφε, τὰς μυρίας μεταβολὰς τῆς τύχης καὶ τὰς ἀπειροὺς τοῦ Λεώνου ραδιουργίας· ἐδικαιολογεῖτο δὲ ὁ Ζαννίνος διὰ τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ μαθητοῦ του λέγων ὅτι ἐπῆρε τὴν διδασκαλίαν του ἐξανάστροφα· ἀλλ' ἐνταῦτ' ἐδικαιολογεῖ καὶ τὸν μαθητὴν ἐπαινῶν τὴν ἀπίστευτον δεξιότητά του, τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν ἀγγίνοιαν δι' ἧς ἀντεπαίλασε πρὸς τὴν τύχην, διήλθε τὰς καταταδρομάς της καὶ τὴν ἐνίκησεν. Τέλος, ὁ Λεώνης ἦλθεν εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ πιστοῦ φίλου του, τοῦ μαρκησίου... τὸν ὅποιον γνωρίζεις βεβαίως, ἐκεῖ δὲ συνέβη νὰ τὸν ἰδῶ καὶ νὰ κρίνω περὶ αὐτοῦ.

Πάλιν ὁ Ζαννίνος τὸν εἶχε παρουσιάσει εἰς τὴν πριγκήπισσαν Α. Ω. τῆς ὁποίας τὰ τέκνα ἀνέτρεφε. Διὰ τὴν μεγαλοφυῶν του ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε καθέξει πλησίον τῆς πριγκήπισσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν θέσιν ὅχι πλέον ὁποιανὴν συνήθως οἱ παιδαγωγοὶ τῶν μεγάλων οἰκῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀνωτέραν, ἐπεὶ δὴ ἐδέξιόντο τοὺς ἐρχομένους εἰς ἐπίσκεψίν της, ἐπεκράτει τῆς συναναστροφῆς, ἔμελλε θαυμασίως καὶ διηύθυνε τὰς συναυλίας.

Ὁ δὲ Λεώνης, χάρις εἰς τὰ προτερήματά του, ἀσμένως εἶχε γίνεαι δεκτός, τάχιστα δὲ καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπιζήτητος. Εἷς τινὰς κύκλους ἐν Παρισίοις ἐδασίλευσε, καθὼς τὸν εἶδες νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς Βρυξέλλας. Ἐφέρετο μεγαλοπρεπῶς, σπανίως ἐχαρτοπαίκεται, πάντοτε ὅμως ἔχανε ποσὰ μέγιστα, ἅτινα γενικῶς ἐκέρδαιναν ὁ μαρκήσιος. Καὶ τοῦτον τὸν μαρκήσιον ὁ Ζαννίνος εἶχεν εἰσάξει ὀλίγον μετὰ τὸν Λεώνην. Καίτοι συμπατριώτης τοῦ Λεώνου, ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἢ ἐπετηδεύετο ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτοῦ. Διηγείτο κρυφίως εἰς ὅλους, ὅτι ἔτυχον ἐν Βενετίᾳ ἀντερασταί, καὶ ὅτι ἰάθη μὲν καὶ τῶν δύο τὸ πάθος ἐκεῖνο, ἀλλὰ διέκειντο πρὸς ἀλλήλους ἐχθροπαθῶς ἔκτοτε. Χάρις εἰς τὸ πανούργημα τοῦτο, οὐδεὶς ὑποπτεύετο ὅτι ἐξήσκουν ἐκ συμφώνου τὸ ἐπιτήδευμά των.

Τὸ ἐξήσκησαν ὅλον τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον καὶ εἰς οὐδένα ἔδωσαν τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν. Ἐνίοτε ἔχαναν πολλὰ καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκέρδαιναν, καὶ ἔζων, ἕκαστος χωριστά, ὡς πριγκήπες. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἕνας τῶν φίλων μου,

ὅστις ἔχανε ἀπειρα ἐναντίον τοῦ Λεώνου, συνήρπασεν ἐν νεύμα ἀνταπάσθητον σχεδὸν μετὰ τοῦ τοῦ καὶ τοῦ βενετοῦ μαρκησίου. Ὁ φίλος μου ἐσιώπησε καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔκτοτε τοὺς παρετήρει μετὰ προσοχῆς. Μίαν νύκτα, ὅτε ἐπαίζαμεν καὶ οἱ δύο ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, καὶ πάντοτε ἔχαναμεν, κύπτει καὶ μὲ λέγει·

— Παρατήρησε αὐτοὺς τοὺς δύο Ἰταλοὺς· ἔχω τὴν πεποιθήσιν, τὴν βεβαιότητα σχεδόν, ὅτι συννενοοῦνται καὶ οὕτω κερδαίνουν. Ἐγὼ αὖριον θὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τοὺς Παρισίους δι' ὑπόθεσιν μου κατεπεύγουσαν, ἀφίνω δὲ εἰς σὲ τὴν φροντίδα νὰ ἐμβολύνης εἰς τὴν ἀνακάλυψίν μου, καὶ χρεῖας τυχοῦσης νὰ ἀνοίξης τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν φίλων σου. Εἶσαι φρόνιμος καὶ στοχαστικός· ἐλπίζω νὰ μὴ κάμῃς τίποτε ἂν καὶ σὺ δὲν βεβαιωθῇς· ἀλλ' ἂν ὅπως δὴποτε ἔλθῃς εἰς ῥῆξιν με αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα, μὴ λειψῇς νὰ μὲ ἀναφέρῃς εἰς αὐτὰ ὡς τὸν πρῶτον τῶν κατηγορῶν των, καὶ ἀμέσως νὰ μὲ γράψῃς ἀναλαμβάνων τὴν λύσιν τῆς ἐρίδος μ' ἕνα ἐκ τῶν δύο. Μὲ ἄφισε τὴν διευθυναίαν του καὶ ἀνεχώρησε. Περιεργάσθη τότε τοὺς δύο καλοῦς σου ἱππότεας ἐνβιομηχανίας, καὶ ἀπέκτεσε πᾶσαν βεβαιότητα ὅτι ὁ φίλος μου δὲν ἠπατήθη. Τελείαν ἀνακάλυψιν τῆς αἰσχρότητός των ἔκαμα μίαν νύκτα ὅτε ἐδόθη συναναστροφή εἰς τῆς πριγκήπισσης Α. Ω. Πάραυτα λαμβάνω τὸν Ζαννίνον ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ σύρας αὐτὸν κατὰ μέρος,

— Γνωρίζετε καλὰ, τὸν ἠρώτησα, τοὺς δύο Βενετούς, τοὺς ὁποίους ἐδῶ εἰσήξατε;

— Κἀλλιστα, μὲ ἀπεκρίθη, ἱεροπρεπῶς· τοῦ μὲν ὑπῆρξε παιδαγωγός, τοῦ δὲ εἶμαι φίλος.

— Νὰ τοὺς χαίρεσθε, τὸν εἶπα· εἶναι δύο λαθροπαῖκται. Τόσον θετικῶς τὸν ἔδωσα τὴν ἀπόκρισιν αὐτήν, ὥστε ἤλλαξεν ἡ ὄψις του, καὶ μετ' ὅλην τὴν ἐξιν του εἰς τὸ ὑποκρίνεσθαι. Ὑποπτεύθη ὅτι καὶ αὐτὸς ἐνείχετο εἰς τὰ κέρδη των, καὶ τὸν εἶπα ῥητῶς ὅτι θὰ ἀφαίρεσω τὸ προσωπεῖον τῶν δύο συμπατριωτῶν του ἀνευ ἀναβολῆς. Τότε κατεταράχθη καὶ μὲ παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μὴ προῶ εἰς τοῦτο. Ἐδοκίμασε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ἠπατώμην. Τὸν παρακαλῶ νὰ συμπαραλάβῃ τὸν μαρκήσιον καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ ἐξηγήθην σαφῶς δι' ὀλίγων λέξεων, ὁ δὲ μαρκήσιος, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ νὰ ἀθωωθῇ, ὠχρίασε καὶ ἔπεσε λιπόθυμος. Ἀγνοῶ ἂν ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπαίχθη οὕτως ἐκ συμφώνου μετὰ τὸν ἀββᾶν, ἀλλὰ μ' ἐζώρικισαν μετὰ τὴν λύπην, ὁ μαρκήσιος ἔδειξε πρὸς ἐμὲ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν συντριβὴν, ὥστε ἐκάμφθην ὡς ὁ ἀφελέστατος τῶν ἀνθρώπων. Μόνον ἀπῆλθον ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως ἐκ τῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ ὁ Λεώνης. Ὁ μαρκήσιος ὑπεσχέθη τὰ πάντα· ἀλλ' ἤθελα καὶ εἰς τὸν συνέταιρόν του νὰ ἐπιβάλω τὸ αὐτὸ ἀπ' εὐθείας καὶ ὅχι ἐμμέσως, καὶ τὸν διέταξα νὰ τὸν εἰπῇ ν' ἀναβῇ. Ἐπέκρασεν ὥρα πολλή, τέλος ἦλθε καὶ αὐτός, καὶ ἦλθεν ὅχι τεταπεινωμένος καθὼς ὁ ἄλλος, ἀλλὰ παρωργισμένος καὶ σφίγγων τοὺς γρόνθους

του. Ἐνόμισεν ἴσως ὅτι θὰ μ' ἐφόβιζε διὰ τῆς αὐθαδεῖας του· τὸν ἀπεκρίθην ὅτι ἡμῖν ἔτοιμος νὰ τὸν δώσω οἰκνῆποτε ἱκανοποίησιν ἂν ἤθελεν, ἀλλ' ὅτι θὰ κάμω ἀρχὴν ἐκ τοῦ νὰ τὸν κατηγορήσω δημοσίᾳ. Συγχρόνως ἐπρότεινα εἰς τὸν μαρκήσιον τὰ αὐτὰ ἐκ μέρους τοῦ ἀπόντος φίλου μου. Ἐκλονίσθη τότε καὶ τοῦ Λεώνου ἡ ἀναιδεια. Οἱ συνέταιροί του τὸν ἔδωσαν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἠφανισμένος ἐὰν ἀνθίστατο. Τέλος, κατεπείσθη, ὅχι ὅμως ἀνευ ἀντιστάσεως πολλῆς καὶ λύσσης, καὶ ἀμρότεροι ἐξῆλθον τῆς οἰκίας ἐκείνης, ὅπου ποτὲ πλέον δὲν παρουσιάσθησαν. Ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε τὴν ἐπιούσαν εἰς Γένουαν, ὁ δὲ Λεώνης εἰς Βρυξέλλας. Εἶχα μείνει μόνος μετὰ τοῦ Ζαννίνου εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν ἔδωσα τότε νὰ καταλάβῃ καὶ τὰς περὶ αὐτοῦ ὑποψίας μου, προσθέσας ὅτι εἶχα σκοπὸν νὰ τὸν καταγγείλω εἰς τὴν πριγκήπισσαν· ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἀκούσας ἀποδείξεις ἐναντίον του δὲν εἶχα, ἐφάνη ὀλιγώτερον τοῦ μαρκησίου τεταπεινωμένος καὶ ἱκετικός· ἀλλ' εἶδα ὅτι καὶ αὐτὸς ὑπῆρχεν οὐχ ἡττον ἐπτοημένος. Μετῆλθε πᾶν ὅ,τι τὸν ὑπηγόρευεν ὁ γόνημος νοῦς του ὅπως προσοικειωθῇ τὴν εὐνοϊάν μου καὶ τὴν ἐχεμυθίαν, ἀλλ' ὅμως τὸν ἠνάγκασα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐγίνωσκε μέχρι τίνος τὰ αἰσχρὰ τοῦ μαθητοῦ του, ὡς καὶ τὸν ἐβίασα νὰ μὲ διηγῇ τὴν ἱστορίαν του. Κατὰ τοῦτο ὁ Ζαννίνος ἐφάνη ἀδέξιος· ὥφειλε νὰ ἐπιμείνῃ ὅτι τὰ ἡγνόνει· ἀλλ' ἡ τραχύτης μετ' ἧς τὸν ἠπεῖλουν ὅτι θὰ ἀπεκαλύπτα τοὺς ξένους οὓς αὐτὸς εἰσήγαγεν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, αὕτη τὸν παρεζάλισε. Τὸν παρήρτησα ἐν πεποιθήσει ὅτι καὶ αὐτὸς ὑπῆρχε κακὸν ἄγγειον, καὶ ἐπίσης ἄνθρωπος, ἀλλὰ προσεκτικώτερος τῶν δύο ἄλλων. Ἐφύλαξα τὸ πρᾶγμα μυστικὸν θεωρήσας τοῦτο φρόνιμον, ἐπεὶ δὴ ἐφοδούμην μήποτε ἡ ῥοπή τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς πριγκήπισσης Α. Ω. ὑπερίσχυε τῆς πρὸς τὸν χαρακτῆρά μου ὑπολήψεως παρ' αὐτῇ, ἂν διὰ τῆς πονηρίας του μὲ παρίστα ὡς ἀπατεῶνα ἢ μωρόν, καὶ οὕτω καθίστα γελοιώδη τὴν διαγωγὴν μου. Βεβαρημένος ἐκ τοῦ ρυπαροῦ τοῦτο γεγονόςτος, ἔπαυσα τοῦ νὰ σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀνεχώρησα ἐκ Παρισίων. Γινώσκεις ποῖον πρῶτον ἐζήτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὸν χορὸν τοῦ Δελπέκ. Ἐτρεφα εἰσέτι τὸν πρὸς σὲ ἔρωτα, καὶ ἐπεὶ δὴ εἶχα φθάσει εἰς Βρυξέλλας πρὸ πρὸ μιᾶς ὥρας, ἠγνόουν ὅτι ἔμελλες νὰ νυμφευθῇς ὁσονούπω. Σὲ ἀνεκάλυψα μετὰ τοῦ πλήθους, ἦλθα πρὸς σὲ καὶ εἶδα τὸν Λεώνην εἰς τὸ πλευρόν σου. Τοῦτο μ' ἐφάνη ὡς ὄνειρον, ἐξέλαβα ὅτι ἄλλος θὰ ἦτο ὁμοιάζων μ' ἐκεῖνον· ἐξέτασα, καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι ὁ μνηστήρ σου ἦτο ὁ τετρατοργὸς ἱππότης ὅστις μοῦ εἶχε κλέψει τριακόσια ἢ τετρακόσια χρυσὰ λουδοβίκια. Οὐδόλωσ ἦλθισα νὰ τὸν ἀντικαταστήσω πλῆσιόν σου, φρονῶ μάλιστα ὅτι οὔτε τὸ ἐπεθύμουν. Τὸ νὰ διαδεχθῶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου τοιοῦτον ἄνθρωπον, τὸ ν' ἀπομάξω ἴσως ἐπὶ τῶν παρειῶν σου τὸ ἴ-

χνος τῶν φιλημάτων του καὶ μόνον κατ' ἰδέαν ἐπάγωνε τὸν ἔρωτά μου. Ἀλλ' ὅμως ὥμοσα νὰ μὴ ἀφίσω νὰ γίνουν ἔρμαια ἐνὸς τοιούτου ἀθλίου μίᾳ ἀθώᾳ κόρῃ καὶ μίᾳ χρηστῇ οἰκογένειᾳ. Ἐνθυμεῖσαι ἴσως ὅτι ἡ ἐξηγήσις μου μετ' αὐτοῦ οὔτε μακρὰ ὑπῆρξεν, οὔτε προφορικῇ ἀλλὰ τὸ ὁλέθριόν σου πάθος ἔτρεψεν εἰς ναυάγιον τὴν προσπάθειαν ἣν κατέβαλα ὅπως σὲ σώσω.

Ὁ Ἑρριέτης ἐσιώπησεν. Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν ἡμῶν κατησχυμένη μ' ἐφαινετο ὅτι δὲν θὰ ἐδυνάμην πλέον νὰ ἀτενίσω εἰς ἄνθρωπον. Ὁ Ἑρριέτης ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Λεώνης ὑπῆρξεν ἐπιδειξιώτατος κατορθώσας νὰ ἀπαγάγῃ ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματά μου τὴν μνηστὴν του, δηλαδή τὸ ἑκατομμύριον τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπάνω της εἰς ἀδάμαντας. Ἐπῆγες καὶ ἔκρυψε καὶ σὲ καὶ τὰ τιμαλφῇ κοσμήματά σου, ἄγνοῶ ποῦ. Ὁ πατήρ σου, ἐκτός τῶν δακρύων του διὰ τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του, ἔκλαυσέ πως καὶ διὰ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα διαμαντικά, τὰ τόσον καλῶς ἐσφηκωμένα. Μίαν ἡμέραν τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ ἀφελέστατα ὅτι πρὸ πάντων τὸν ἐλύπησεν ἡ κλοπὴ ἐκείνη, ἐπειδὴ τὰ διαμαντικά του ἔμελλαν νὰ πωληθοῦν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας των, τίς οἶδεν εἰς ποῖον Ἑβραῖον, ὁ δὲ ἀγοραστὴς τῶν λαμπρῶν αὐτῶν κοσμημάτων, τῶν τόσον φιλοκάλως τεχνουργημένων, θὰ τὰ ἐκοπάνιζε καὶ θὰ τὰ ἀνέλυε διὰ νὰ μὴ ἐνοχοποιηθῇ.

«Κρίμα εἰς τοὺς κόπους! ἔλεγε κλαίων. Κρίμα νὰ ἔχῃ τις μίαν κόρην τὴν ὁποῖαν τόσον νὰ ἀγαπᾷ!»

— Καί, ὡς φαίνεται, ὁ πατήρ σου εἶχε δίκαιον, διότι μόλις τρεῖς μῆνας ἔλαμψεν ὁ Λεώνης εἰς τὴν Βενετίαν ἐκ τοῦ προϋόντος τῆς ἀρπαγῆς του. Τὸ παλᾶτι τὸ πατρικόν του ἦτο ἥδη πωλημένον, καὶ τῶρα ἐνοικιάζεται· τὸ ἔλαβε λοιπὸν ὑπ' ἐνοίκιον, καί, ὡς λέγουν, ἔβαλε καὶ ἐχάραξαν τὸ ὄνομα του ἄνωθεν τῆς ἐνδοτέρας θύρας, μὴ τολμήσας νὰ τὸ χαράξῃ ἐπὶ τῆς κυρίας εἰσόδου. Ἐπειδὴ εἰς ὀλιγίστους εἶναι γνωστὸς ὡς λαθρόχειρ, συνηγόροντο ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔντιμοι, γενόμενοι ἀναμφιβόλως θύματα τῶν συντρόφων του· ἀλλ' ἴσως ὁ φόβος μήποτε ἀνακαλυφθῇ τὸν ἡμῶς δίδε τοῦ νὰ συνετκιρισθῇ με αὐτούς, ἐπειδὴ εὐρέθη ἐκ νέου ἡφανισμένος. Εἰκάζω ὅτι ἠρκέσθη ἀνεχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του τὴν ληστείαν τῶν ἀλιτηρίων τούτων, διότι ἀπόκειται εἰς τὴν διάκρισίν των καὶ δὲν τολμᾷ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτούς, ἐνῶ τοὺς ἀποστρέφεται. Σήμερον εἶναι, καθὼς γνωρίζεις, ὁ τιτλοφόρος ἐραστὴς τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης, γυναικὸς ἧτις ὑπῆρξε μὲν ὠραιότατῃ ἄλλοτε, τῶρα δὲ ἐμαράνθη ὀλωσδιόλου καὶ εἶναι καταδικασμένη ν' ἀποθάνῃ ὁσονοῦπῃ ἀπὸ στηθικὸν νόσημα... Ὑπάρχει φρόνημα ὅτι θ' ἀφίσῃ τὴν κληρονομίαν της ὅλην εἰς τὸν Λεώνην, προσποιούμενον πρὸς αὐτὴν σφοδρὸν ἔρωτα καὶ ἀνταγαπώμενον ἐπίσης περιπαθὸς ὑπ' αὐτῆς. Καρὰδοκεῖ λοιπὸν τὴν διαθήκην της, καὶ τότε θὰ γίνῃς καὶ σύ, Ἰουλίττα, πλου-

σία πάλιν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ σὲ τὸ εἶπε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θ' ἀντικαταστήσῃς τὴν πριγκηπίσσαν εἰς τὸ θεωρεῖόν της ἐν τῷ θεάτρῳ, θὰ ἐξέρχεται εἰς τοὺς περιπάτους ἐντὸς τῶν ἀμαζῶν της, ἀπὸ ἀλλάξης μόνον τὸ ἐπ' αὐτῶν ζωγραφημένον οἰκόσημον· θὰ ἔχῃς τὸν φίλον πλησίον σου εἰς τὴν αὐτὴν μεγαλοπρεπῆ κλίνην ὅπου ἐκείνη θὰ ἐκπνεύσῃ, καὶ θὰ δύνασαι πρὸς τοὺς τοὺς νὰ φορῇς τὰς ἐσθῆτάς της καὶ τοὺς ἀδάμαντας.

Ὁ σκληρὸς Ἑρριέτης δὲν προέβη περαιτέρω, ἀλλ' οὔτε ἤκουα πλέον τίποτε· μετ' ἤλθαν τρομερὰ σπᾶσματα, καὶ ἔπεσα κατὰ γῆς.

Ἐπεται, συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΕ'

Τὸ ὄνειρον τῆς Ζολάνδης

— Τὸ φάντασμα! τὸ φάντασμα! ἐψιθύρισεν ὁ νέος ἐκπληκτος... Ζεβάν! Ζεβάν!...

Ὁ Ζεβάν ἡμιανηγέρθη.

— Ἐ! τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ποιητὴς τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σήκω! σήκω γρήγορα!

Ὁ Ζεβάν ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Τὸ φάντασμα! ἀνέκραξεν ὀπισθοχωρῶν ἐν βῆμα.

— Εἰπὲ μᾶλλον μίᾳ γυνή.

— Ὡ! ναι! εἶν' ἀληθές! μίᾳ γυνή...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ζολάνδη ἔκλεισε βιβλίον τι, ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

— Τί σημαίνει τὸ ἔσμα αὐτό; εἶπεν αὐτῇ.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, τὸ φάντασμα ὁμιλεῖ.

— Σιώπα! ὑπέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Δέν το ἐννοῶ καθόλου, ἐπανελάβεν ἡ Ζολάνδη, καὶ ὅμως με συνεκίνησε μέχρι δακρύων.

Ἀνοίχσας δ' αὖτις τὸ βιβλίον, ἀνέγνωσε τοὺς ἐπομένους στίχους.

Φεῦγε τὸ βλέμμα τὸ γλυκὺ, καρδιά τεθλιμμένη,
Ἀπὸ γυναικὸς εὐκολα ὅτι θὰ σὲ πληγώσῃ.
Φεῦγε τὸ βλέμμα!... ἐν αὐτῷ ὑπάρχει φλόξ κρυμμένη,
Ἥτις θ' ἀνάψῃ πάραυτα καὶ θὰ σε θανατώσῃ...

— Αὐτοὶ εἶνε στίχοι τοῦ δυστυχοῦς δουκὸς Καρόλου τῆς Αὐρηλίας! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν. Δέν τοὺς ἐννοεῖ ἡ ταλαιπώρος!... Θὰ τοὺς ἐξηγήσω ἐγὼ εἰς αὐτὴν!

— Ἀγνοῶ τί αἰσθάνομαι ἐντὸς μου ἀπὸ τινὸς καιροῦ, ἐπανελάβε στεναχίζουσα ἡ Ζολάνδη.

— Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ μυστήριον αὐτό, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Αὐτὴ θὰ ἔχῃ εἶτε πατέρα ἰδιότροπον, εἶτε σύζυγον ζηλότυπον, οἱ ὅποιοι τὴν ἔχουν περιωρισμένην...

— Ἰσως δὲν ἔχεις ἀδίκον, ὑπέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος σκεπτόμενος.

— Καὶ οἱ ὅποιοι τῇ ἔχουν ἀπαγορευ-

σει πᾶσαν συναναστροφὴν, ἐπανελάβεν ὁ Ζεβάν. Αὐτὴ δέ, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν λύπην της καὶ τὴν μοναξίαν της, περιφέρεται τὴν νύκτα εἰς τὸν κήπον, συνομιλοῦσα μετ' ἄνθη καὶ τὰ δένδρα· καὶ ἰδοὺ διατί οἱ γείτονες ἐξέλαβον αὐτὴν διὰ φάντασμα, ἐνῶ πραγματικῶς εἶνε ἐν πλάσμα ἀξιολάτρευτον, ζῶν, ὁμιλοῦν καὶ... ἀγαπῶν... ὅταν τὸ θελήσῃς, Ὀλιβιέρε.

— Σιώπα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... μὴ ἀνοησίας, Ζεβάν.

— Ὅποσον ἀλλόκοτον ὄνειρον εἶδον τὴν παρελθούσαν νύκτα! ἐπανελάβεν ἡ Ζολάνδη. Εἶδον ὅτι εὐρισκόμεν ἔν τῷ μέσῳ μυροβόλων καὶ εὐανθῶν κήπων, ἔνθα, περιφέροντο διάφοροι κυρία, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένα, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος εὐγενοῦς καὶ ὠραίου νέου, βαρυτίμως καὶ τούτου ἐνδεδυμένου. Τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη ἐφωτίζοντο δι' ἀγνώστου μέχρη τοῦδε εἰς ἐμὲ φωτός, μὴ παρομοιάζοντος οὔτε πρὸς ἐκεῖνο τοῦ ἡλίου, οὔτε πρὸς τὸ τῆς σελήνης... Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁμοιάζε κατὰ τι πρὸς τὸ τῆς χαρραυγῆς... Τρέμουσα καὶ περιδεῆς, ἀλλ' ὠθουμένη ὑπὸ τινος ἀγνώστου δυνάμεως, ἐπλησίασα ἐν τῶν ὠραίων ἐκείνων ζευγῶν, ὅπερ μοι ἐφαινετο οἶονε διατελοῦν ἐν ἐκστάσει! Ἀμφότεροι, ὅ τε κύριος καὶ ἡ κυρία, ἐκάθηντο παρὰ τοὺς πόδας γηραιοῦ τινος δένδρου, ἐπὶ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ἴστατο κελαδοῦν ὠραῖον κυανοῦν πτηνόν! Ὅποσον ἐπαγωγὸν θέαμα!... ἡ νέα ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ὠραῖον ἄνθος, ἐνῶ ὁ νέος, μειδιῶν, ἠτένιζεν αὐτὴν ἀπλήστως. Αἰφνης αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐνοῦνται, ὁ νέος κλίνει πρὸς τὴν νέαν, τὰ χεῖλη των τρέμοντα πλησιάζουσιν ἄλληλα... καὶ τὸ ὄνειρον ἐξηφανίσθη!

— Ἀχ! τί ὠραῖον ὄνειρον, ἐρώνησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἀγνοῶ διατί δὲν ἐτόλμησα νὰ διηγηθῶ τὸ ὄνειρον τοῦτο εἰς τὸν πατέρα μου, ἐπανελάβεν ἡ Ζολάνδη.

— Εἰς τὸν πατέρα της!... εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἐξάιρετα· τοῦτο εἶνε καλλίτερον, φίλε μου... Καλλίον πατήρ ἢ σύζυγος, δὲν εἶνε ἀληθές, Ὀλιβιέρε;

Μόλις δ' ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ζεβάν, καὶ τὰ ἀπὸ πρώτας συσσωρευθέντα ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος νέφη διεσπάρησαν αἰφνης καὶ λάμψις ἀστραπῆς ἐθάμβωσε τοὺς δύο νέους, παρκακολουθουμένης ὑπὸ φοβεροῦ κρότου βροντῆς, διασεισάντος ἐκ θεμελίων τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ συνέλθωσιν ἐκ τοῦ θάμβους ἐντελῶς, ὅτε κρότος ἰσχυρότερος τοῦ πρώτου ἠκούσθη, καὶ κεραυνὸς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ κήπου, διελθὼν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ζολάνδης καὶ πληρώσας αὐτὸν φλογὶν καὶ καπνοῦ.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν τοσοῦτον ἀκαριαίως, ὥστε οἱ δύο νέοι ὀπισθοχώρησαν τεθαμβωμένοι καὶ λιπούμενοι.

Ὁ Ὀλιβιέρος, συνελθὼν πρῶτος καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ ποιητοῦ·

— Ζεβάν!... ἀνέκραξε, φίλε μου!... ἀδελφέ μου!... μήπως εἶσαι πληγωμένος;